

Humble Souls at Altars Kneel

By Elder Jeremy R. Jaggi
Of the Seventy

Oltároknál térdelő alázatos lelkek

Jeremy R. Jaggi elder
a Hetvenektől

October 2025 general conference

As we make and honor our covenants, we bind ourselves to the Savior, gaining greater access to His mercy, protection, sanctification, healing, and rest.

Thank you, choir, for your testimony through that new hymn.

The new sacrament hymn “Bread of Life, Living Water” fills my soul. One line in the hymn says, “Now I come before the altar, off’ring Him my broken heart.”

My understanding of those words deepened soon after our family departed Newbury Park, California, to serve in the Utah Ogden Mission in 2015. I received an invitation to tour Hill Air Force Base near Layton, Utah. I had never been on a military base, nor had I met a military chaplain or the men and women who work to provide safety and protection for their country.

Chaplain Harp, like thousands of other volunteer and professional chaplains who serve in our prisons, hospitals, and military installations around the world, inspired and uplifted me. Our last stop on the base was the sanctuary. I asked the chaplain if he administered services for all people who desired to ponder, pray, meditate, and worship. He went to the front wall of the chapel, and he pulled a cross from behind the curtains. He said he used the cross for Protestant and Catholic services. I asked what he used for our Jewish brothers and sisters, and he went to the other side of the front wall, and he pulled out a Star of David.

Amikor megkötjük és tiszteletben tartjuk a szövetségeinket, akkor a Szabadítóhoz kötjük magunkat, nagyobb hozzáférést nyerve az Őtőle származó irgalomhoz, oltalomhoz, megszentelődéshez, gyógyuláshoz és nyugalomhoz.

Köszönöm a kórusnak az új himnusz által tett bizonyosságot.

A Bread of Life, Living Water című új úrvacsorai himnusz betölti a lelkemet. Így szól az egyik sora: „Az oltár elé járulok, felajánlva Néki megtört szívemet”.

E szavak mélyebb jelentéssel teltek meg számomra nem sokkal azután, hogy 2015-ben a családunk elköltözött a kaliforniai Newbury Parkból, hogy a Utah Ogden Misszióban szolgáljunk. Meghívást kaptam a Utah-ban, Layton városa mellett található Hill légi támaszpont bejárására. Soha azelőtt nem jártam még katonai támaszponton, és nem találkoztam sem káplánnal, sem olyan nővel és férfival, akik azért dolgoznak, hogy az országuk biztonságáról és védelméről gondoskodjanak.

Ösztönző és felemelő hatással volt rám Harp káplán, akárcsak az a több ezer más önkéntes és hivatásos káplán, akik a börtöneinkben, kórházainkban, valamint a világszerte található katonai létesítményekben szolgálnak. A bázis bejárásának az utolsó állomása a kápolna volt. Megkérdeztem a káplánt, hogy mindenki számára tart-e istentiszteletet, aki elmélkedni, imádkozni, meditálni és hódolni szeretne. Odament a kápolna elülső falához, és elővett a függöny mögül egy keresztet. Elmondta, hogy a keresztet protestáns és katolikus szertartásoknál használja. Amikor megkérdeztem, mit használ zsidó fivéreink és nővéreink esetében, átment az elülső fal másik feléhez, és

I then asked, “What do you do for Latter-day Saint services?” He pushed those symbols away and pointed to the large wooden altar in the middle of the sanctuary. He said that members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints prepare and bless the bread and water on the altar. I asked if the large, seemingly fixed altar was removed before the services of our Jewish, Muslim, Catholic, or Protestant brothers and sisters. He said that the altar stays in place, for several of those faiths also utilize the altar in some way.

Abraham built an altar, bound Isaac, and was ready to sacrifice his only son, but his hand was stayed, and he declared, like the Lord has declared, “Here am I”! How many times has the Great I Am or one of His prophets volunteered, “Here am I”?

During His Sermon on the Mount, the Savior invited us to reconcile with our brothers and sisters before we approach the altar. Paul taught that we are “sanctified” at the altar through the Atonement of Jesus Christ.

The prophet Lehi “left his house ... and his precious things. ... [Then] he built an altar ... and made an offering ... , and gave thanks unto the Lord.”

The Bible and the Book of Mormon teach us to worship the Son of God at altars. Why?

Our first parents, Adam and Eve, built and worshipped at altars. After they were cast out of the Garden of Eden and had worshipped for “many days,” an angel visited and asked a poignant question that could be asked of each of us: “Why dost thou offer sacrifices unto the Lord?”

Adam answered, “I know not.”

The angel’s response to Adam’s humble admission is stunning: “This ... is a similitude of the sacrifice of the Only Begotten of the Father. ... Wherefore, thou shalt do all that thou doest in the name of the Son, and thou shalt repent and call upon God in the name of the Son forevermore.”

The sacrament table and temple altars symbolize the sacrifice of Jesus Christ and His infinite Atonement.

As we make and honor our covenants, receiving the ordinances of the sacrament at church and the endowment and sealing at the

elővett egy Dávid-csillagot.

Aztán feltettem a kérdést: „Mit tesz az utolsó napi szentek gyűlésein?” Félretette ez elővett jelképeket, és a kápolna közepén álló hatalmas, fából készült oltárra mutatott. Elmondta, hogy Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyháza tagjai az oltáron készítik elő és áldják meg a kenyeret és a vizet. Megkérdeztem tőle, hogy félretolják-e ezt a nagy, látszólag rögzített oltárt a zsidó, muszlim, katolikus vagy protestáns fivéreink és nővéreink gyűlései előtt. Azt mondta, hogy az oltár a helyén marad, mert e vallások közül több is használja azt valamilyen módon.

Ábrahám oltárt épített, megkötözte Izsákot, és készen állt, hogy feláldozza egyetlen fiát, de keze visszatartatott, és ő az Úrhoz hasonlóan kijelentette: „Ímhol vagyok.” Mily sokszor lépett már elő a Nagy Én Vagyok vagy az Ő egyik prófétája, hogy „ímhol vagyok”!

A hegyi beszéde során a Szabadító arra kért minket, hogy mielőtt az oltárhoz járulunk, béküljünk meg a testvéreinkkel. Pál tanítása szerint Jézus Krisztus engesztelésén keresztül az oltárnál szenteltetünk meg.

Lehi próféta „otthagya házat... és értékes dolgait”, majd „épített... egy oltárt és felajánlást végzett..., és hálát adott az Úrnak”.

A Biblia és a Mormon könyve azt tanítják nekünk, hogy oltároknál hódoljunk az Isten Fiának. Miért?

Első szüleink, Ádám és Éva oltárokat építettek és azoknál hódoltak. Miután kiűzetek Éden kertjéből és már sok napon át hódoltak, egy angyal jelent meg nekik, és egy olyan szívbemarkoló kérdést tett fel, amelyet mindegyikünkötől meg lehetne kérdezni: „Miért ajánlasz fel áldozatokat az Úrnak?”

Ádám így válaszolt: „Nem tudom”.

Az angyal válasza Ádám alázatos beismerésére megdöbbentő: „Ez... az Atya Egyszülöttje áldozatának a hasonlatossága... Ezért mindent, amit teszel, a Fiú nevében tedd, és tarts bűnbánatot, és szólítsd Istent a Fiú nevében mindörökké.”

Az úrvacsorai asztal és a templomi oltárok Jézus Krisztus áldozatát és az Ő végtelen engesztelését jelképezik.

Amikor megkötjük és tiszteletben tartjuk a szövetségünket, részesülve az úrvacsora szertartásában az istentiszteleten, illetve a felruházásban

temple, we bind ourselves to the Savior, gaining greater access to His mercy, protection, sanctification, healing, and rest.

Mercy and Protection Through Covenants

As a 15-year-old young man, I asked my dad if I could skip sacrament meeting—just one Sunday in January for a special American football game. He said I was old enough to make that choice for myself and asked me to consider one piece of counsel. He said, “If you choose to miss the sacrament once, it’s much easier to choose to miss it again.”

If the Savior is the great connector, then the adversary is the separator. He, Satan, tempts us to separate ourselves from our consecrated places of worship and from the protection of Jesus Christ. When we worship the Savior, we receive “power to go against the natural worldly flow.” When we spend time in communion with Him, we have a promise to be “delivered from Satan.” “Then, as we keep our covenants, He endows us with His... strengthening power.” Oh, how I cherish the experience of communing with the Savior through covenants made at holy altars.

Building an understanding of the Savior’s eternal Atonement line upon line, precept upon precept, provides a spiritual inoculation against the wiles of the adversary. Young Elder Jaggi in Mexico, Zuster Jaggi in Belgium, and other missionaries throughout the world are much more likely to see their friends claim the blessings of baptism and receiving the gift of the Holy Ghost if their friends attend sacrament meeting within the first week of contact.

A young adult in Tonga or Samoa is much more likely to be sealed in the house of the Lord if they have prepared for and received their endowment soon after graduating from school. In the endowment, members are invited to live, obey, and keep five laws which imbue their lives with power and protection. As we make covenants with the Lord, a reciprocal relationship forms. We demonstrate our loyalty and love to Him. Our strength and power grow with each

és pecsételésben a templomban, akkor a Szabadítóhoz kötjük magunkat, nagyobb hozzáférést nyerve az Őtőle származó irgalomhoz, oltalomhoz, megszentelődéshez, gyógyuláshoz és nyugalomhoz.

Irgalom és oltalom a szövetségeken keresztül

Tizenöt éves fiatal férfiként megkérdeztem édesapámat, kihagyhatnám-e az úrvacsorai gyűlést – egyetlen egy januári vasárnapon egy különleges amerikaifoci-mérkőzés miatt. Azt mondta, elég idő vagyok ahhoz, hogy magam döntsek erről, és megkért, vegyek fontolóra egyetlen tanácsot. Így szólt: „Ha úgy döntesz, hogy egyszer elmulasztod az úrvacsorát, akkor legközelebb már sokkal könnyebben hagyod ki.”

Ha a Szabadító a nagy összekötő, akkor az ellenség az elválasztó. Ő, Sátán, megkísért minket, hogy távolodjunk el a hódolat megszentelthelyeitől, valamint Jézus Krisztus oltalmától. Amikor a Szabadítónak hódolunk, akkor hatalmat kapunk arra, hogy „szembeszegülj[ünk] a világ természetes áradatával”. Amikor bensőségesen időt töltünk Ővele, a nekünk tett ígéret szerint „megmenekedhe[tünk] Sától”. „Majd pedig, midőn megtartjuk a szövetségeinket, Ő felruház bennünket az Őgyógyító, megerősítő hatalmával.” Ő, mily nagy becsben tartom azt az élményt, amikor a szent oltároknál kötött szövetségek révén bensőséges kapcsolatot ápolhatok a Szabadítóval!

A Szabadító örök engesztelésének a sorról sorra, előírásról előírásról történő megértése lelki védőoltást nyújt az ellenség mesterkedéseivel szemben. Az ifjú Jaggi elder Mexikóban, „zuster” Jaggi [Jaggi nővér] Belgiumban, és más misszionáriusok szerte a világon, sokkal nagyobb eséllyel láthatják, hogy a barátaik részesednek a keresztekedés és a Szentlélek ajándékának az elnyerése általi áldásokból, ha e barátaik már a kapcsolatfelvétel első hetében részt vesznek úrvacsorai gyűlésen.

Egy tongai vagy szamoai fiatal felnőtt sokkal nagyobb valószínűséggel lesz részese pecsételésnek az Úr házában, ha az iskolája elvégzése után nem sokkal felkészül a felruházására és részesül abban. A felruházás során az egyháztagokat arra kéri, hogy öt olyan törvény szerint éljenek, engedelmeskedve azoknak és betartva azokat, amelyek hatalommal és oltalommal vértetik fel őket. Amikor szövetségeket kötünk az Úrral, egy kölcsönös kapcsolat alakul ki. Kimutatjuk

promise made and kept.

Reflection and Sanctification

When we humbly and symbolically kneel at the altars of the Lord, it is an opportunity for reflection, “checked as to the pride of [our] hearts, ... [humbling ourselves] before God.” Before I went out with my friends as a youth, my mother would often say, “Remember who you are, and check in when you get home.” Some nights I missed my check-in because I arrived home too late. I regret missing those important visits with Mom.

Today I look forward to check-in connections with Heavenly Father. In my daily pattern of personal worship, I kneel in prayer, next to my bed or gathered with family, and I envision myself kneeling at the altars, reflecting on and examining my life. I think about the sacrament, even whole pieces of bread, broken and torn for us, each a symbol of our Savior’s broken body. I’m reminded of President Dallin H. Oaks’s teaching that “each piece of bread is unique, just as the individuals who partake of it are unique.” When I kneel in prayer, I think on how I can give God my will.

Elder David A. Bednar taught that “the ordinance of the sacrament is a holy and repeated invitation to repent sincerely and to be renewed spiritually. The act of partaking of the sacrament, in and of itself, does not remit sins. But as we prepare conscientiously and participate in this holy ordinance with a broken heart and a contrite spirit, then the promise is that we may always have the Spirit of the Lord to be with us. And by the sanctifying power of the Holy Ghost as our constant companion, we can always retain a remission of our sins.”

When Amy and I look closely at our life experiences, we celebrate the gift of Jesus Christ’s perfect love and sacrifice. We also see how hell’s fury has been loosed. How can we overcome stares of judgment, anxiety, depression, cancer, diabetes, online bullying, stolen identity, lost pregnancies, the loss of a child, a brother, and a father? Because Jesus took of the bitter cup of trembling, the cup of fury—for me, for my family, for all of us!

Íránta a hűségünket és szeretetünket. Az erőnk és hatalmunk minden egyes megtartott ígéretünkkel gyarapszik.

Önvizsgálat és megszentelődés

Amikor alázatosan és jelképesen letérdelünk az Úr oltáraihoz, az lehetőséget ad az önvizsgálatra, hogy mérsékeljük-e „szív[ünk] gögjét, és... megalázkod[tunk-e] Isten előtt”. Fiatalkoromban, mielőtt a barátaimmal elmentem szórakozni, édesanyám gyakran mondogatta: „Emlékezz rá, hogy ki vagy, és szólj, amikor hazaérsz.” Voltak esték, amikor nem szóltam édesanyámnak, mert túl későn értem haza. Sajnálom, hogy elmulasztottam ezeket a fontos beszélgetéseket Anyával.

Ma már alig várom az alkalmakat, hogy szóljak Mennyei Atyának. Amikor a személyes hódolatom napi menetrendjének a részeként imához térdelek – akár az ágyam mellé, akár a családommal együtt – lelki szemeimmel látom magam az oltároknál térdelve, amint átgondolom és megvizsgálom az életemet. Az úrvacsorára gondolok, a számunkra megtört és széttépett kenyérdarabokra, amelyek mindegyike a Szabadítónk megtört testét jelképezi. Eszembe jut Dallin H. Oaks elnök tanítása, miszerint „minden egyes kenyérdarab egyedi, éppen úgy, ahogyan azok is, akik vesznek belőle”. Amikor térden állva imádkozom, arra gondolok, hogyan ajánlhatnám fel az akaratomat Istennek.

David A. Bednar elder azt tanította, hogy „az úrvacsora szertartása szent és ismételt felhívás az őszinte bűnbánatra és a lelki megújulásra. Az úrvacsoravétel önmagában még nem hozza el a bűnök bocsánatát, de amikor lelkiismeretesen felkészülünk e szent szertartásra, majd pedig megtört szívvel és töredelmes lélekkel részesülünk benne, akkor azt az ígéretet kapjuk, hogy az Úr Lelkemindigvelünk lehet. A Szentlélek állandó társunkként nyújtott megszentelő ereje révén pedig mindig megtarthatjuk bűneink bocsánatát.”

Amikor Amyvel alaposan szemügyre vesszük az életünk tapasztalatait, örvendezünk Jézus Krisztus tökéletes szeretetének és áldozatának az ajándékában. Azt is látjuk, hogyan szabadult el a pokol haragja. Vajon mi módon kerekedhetünk felül az ítélkező tekinteteken, a szorongáson, depresszión, rákon, cukorbetegségen, online zaklatáson, ellopott személyazonosságon, elvesztett terhekségeken, valamint egy gyermek, fivér vagy apa elvesztésén? Úgy, hogy Jézus ivott a reszketés

Gethsemane, by Adam Abram, courtesy of altusfineart.com © 2025

The “bitter cup” He drank in the Garden of Gethsemane and His suffering, “intensified” on the cross at Calvary, allow us to lay the hard, the insolent, the violent, the furious, and the trembling upon the altars of the Lord and be “sanctified by the reception of the Holy Ghost,” always.

Sister Patricia Holland said, “My deepest prayer for you and for myself today is that we will give over completely, lay ourselves at the altar of God’s promises and peace no matter where we are and no matter what we have done.”

A Place of Healing and Rest

When we come to the altar, we aren’t earning a reward; we are learning about the Gift Giver. In that learning and covenant binding comes healing. Nephi said, “He hath filled me with his love, even unto the consuming of my flesh.” And our loving Savior invited, “Will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?”

When our two oldest daughters, Mackenzie and Emma, were little, one of their favorite stories was *The Chronicles of Narnia: The Lion, the Witch and the Wardrobe*. We all fell in love with the lion, Aslan. One of our most memorable nights reading the book was when the great lion gave his life for Edmund. Memorable because parents and daughters shed tears as the lion’s life was taken on the Stone Table by the Witch. Memorable because hope persisted, despite the tragedy, until the spectacular happened. Squeals of joy resounded in that little bedroom when Aslan was resurrected and said, “If [the Witch knew the true meaning of sacrifice], ... she would [know] that [if] a willing victim who had committed no treachery [died] in a traitor’s stead, the [Stone] Table would crack and Death itself would [begin to unwind].”

Jesus Christ heals all wounds. Jesus Christ makes it possible to live again.

In his October 2022 general conference talk, President Russell M. Nelson described a tour group coming through a temple open house. A

készerű poharából, a harag poharából – értem, a családomért, mindannyiunkért!

Gethsemane[Gecsemáné]. Készítette: Adam Abram. © 2025 az altusfineart.com jóvoltából

A „készerű poh[ár]”, amelyből a Gecsemáné kertjében ivott, valamint „fokozód[ó]” szenvedése a Kálvária keresztnél lehetővé teszi számunkra, hogy az Úr oltáira helyezzük azt, ami nehéz, sértő, erőszakos, haragos és reszketést kiváltó, hogy „a Szentlélek befogadása [által mindig] megszentel[ődhessünk]”.

Patricia Holland nővér ezt mondta: „Az értetek és magamért mondott leghőbb imám ma az, hogy teljesen Istennek szánva az akaratunkat, helyezzük magunkat Isten ígéreteinek és békességének az oltárára, bárhol legyünk is, bármit is követtünk el.”

A gyógyulás és a megnyugvás helye

Amikor az oltárhoz járunk, nem jutalmat igyekszünk kiérdemelni – az Ajándékozóról tanulunk. E tanulás és szövetségkötés gyógyulást hoz. Nefi így fogalmazott: „Eltöltött szeretetével, olyannyira, hogy elemésztí testemet.” És a mi szeretető Szabadítónk ezt kérdezte: „[N]em tértek-e most vissza hozzám, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?”

Amikor a két legidősebb lányunk, Mackenzie és Emma még kicsi volt, az egyik kedvenc történetük a *Narnia krónikái*: Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrényvált. Mindannyian beleszerettünk az oroszlánba, Aslanba. A könyv olvasásának az egyik legemlékezetesebb estéje az volt számunkra, amikor a nagy oroszlán az életét adta Edmundért. Emlékezetes, mert a szülők és a lányok is megkönnyezték, amikor a Fehér Boszorkány a Kőasztalon kioltotta az oroszlán életét. Emlékezetes, mert a tragédia ellenére is megmaradt a remény, mígnem tanúi lehettünk egy látványos eseménynek. Örömkialtások hallatszottak abban a kis hálószobában, amikor Aslan újra életre kelt, és azt mondta, hogy a Boszorkány tudhatta volna – amennyiben ismerte volna az áldozat igazi jelentését –, hogy „ha valaki önként vállalja a halált az áruló helyett, a Kőasztal kettéhasad, és a Halál is visszavonulót fűj”.

Jézus Krisztus minden sebet begyógyít. Jézus Krisztus teszi lehetővé, hogy újra éljünk.

A 2022. októberi általános konferenciái beszédében Russell M. Nelson elnök mesélt egy csoportról, akik egy nyílt nap alkalmával bejártak

young boy was there. President Nelson taught:

“When the tour group entered an endowment room, the boy pointed to the altar, where people kneel to make covenants with God, and said, ‘Oh, that’s nice. Here is a place for people to rest on their temple journey.’

“... He likely had no idea about the direct connection between making a covenant with God in the temple and the Savior’s stunning promise:

“‘Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest .

“‘Take my yoke upon you, and learn of me; ... and ye shall find rest unto your souls.

“‘For my yoke is easy, and my burden is light’ [Matthew 11:28–30; emphasis added].”

“The Son of Man has no place to lay his head,” yet He invited His disciples, you and me, to the sacrament table to rest with Him there. When “humble souls at altars kneel,” peace abounds. Our Savior’s arms are outstretched; His table is spread. Come worship the Son of God at His holy altars. In the name of Jesus Christ, amen.

a templomot. Egy kisfiú is volt köztük. Nelson elnök ezt tanította:

„Amikor a csoport az egyik felruházási terembe ért, a fiúcska az oltárra mutatott, ahová azért térdelnek le az emberek, hogy szövetségeket kössenek Istennel, és azt mondta: »De jó! Itt egy hely, ahol az emberek megpihenhetnek a templomi utazásukon.« [...]»

Valószínűleg fogalma sem volt arról, milyen közvetlen kapcsolatban áll az Istennel való templomi szövetségekötés a Szabadító e lenyűgöző ígéretével:

»Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanulj[a]tok... tőlem, ...és nyugalmattal áltok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű» [Máté 11:28–30; kiemelés hozzáadva].”

„[A]z Ember Fiának nincs hová fejét lehajtaní”, mégis az úrvacsorai asztalhoz hívta a tanítványait, hogy ott megpihenjenek Vele. Amikor alázatos lelkek térdelnek az oltároknál, bőséges a békesség. Szabadítónk karja ki van tárva; asztala meg van terítve. Gyertek, hódoljunk Isten Fiának az Ő szent oltárainál! Jézus Krisztus nevében, ámen.